

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 564. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759436224/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

helligt dem imellem, at Edith aldrig skulde tilhøre det brynjulf-senske Hus. Og Tante Eva havde holdt Løfter; hendes lille Alma – hvem hun aldrig havde haft blidere Følelser for – var bleven Konferensraadens Adoptivdatter. Hos Familien Ravn var Edith opdraget – Ulf's kødelige Søster. – –

Nu stod han, med det sidste Brev i Haanden, derinde, hvor Edith laa tilbagelænet paa den hvide Pude. Hun var faldet isøvn. Idet han aabnede Døren, skød bag efter ham det første Skær af Morgensolen ind imod Sengen. Det gyldenrode Skær kyssede hende – og Ulf bojede sig over hende, som vilde han følge Solens Eksempel. Hvor inderlig ømt, højtidelig ømt – og hvor mørkt, tungsindigt var hans Blik. Edith! hviskede han; – hun smilede, men slog ikke Øjnene op. Edith! raabte han næsten vildt og greb hendes Arm. Hun fo'r iverjret, angst – med Forbittrelse i Øjet. Han holdt Brevet imod hende, med Neglen ridsende under nogle Linjer .... hun stirrede, læste .... han satte sig tungt og trætt paa Sengekanten: Nu har jeg Lov at sidde her! sagde han fortvivlet. Læs! læs!

Men da hun forvirret, sky og spørgende saa' iverjret fra Brevet, opdagede hun, at han blev højrodt i Ansigtet; hans Bryst arbejdede – en anstrengt Hosten – og det klare Blod stod ham ud af Munden. Han faldt forover, ned mod Gulvet.

Nogle Minuter efter havde Edith faaet vækket og hentet den gamle Kone i Huset. De to Kvinder lagde Ulf Brynjulfsen paa Sengen og lod ham synke koldt Vand og badede hans Tindinger. –

Det er min Broder! hviskede Edith.

Du Frelsens! ... sagde Konen. Hvad dog Frøkenen oplever! –

VII

Tiden gaar.

Hvad der nys er hædet os, kan paa engang forekomme os saa sælsomt fjærnt; og ransager vi vor Hukommelse, kan vi finde som

Slut paa en hel Række Lykke- og Smærtefølelser dette Ord fra daglig Tale: Tiden gaar.

Edith er optaget af sin syge Broders Pleje, ofrer sig ganske for denne Kærlighedsgerning, som havde hun netop ventet paa en saadan Opgave. Gerhard har kun behovet et flygtigt Blik paa hende og paa ham, for at føle, hvorledes alt er forandret her i dette lille Hjem. Det er blevet til et *Hjem* – den syge Digers og hans Søsters; milde, store, forsonende Magter breder deres usynlige Vinger her, hvor en energisk, livskraftig ung Kvinde kæmper for at fravriste Døden dens Bytte. Ediths Blik paa Gerhard havde sagt ham Alt: Ulf taaler ikke at se nogen – allermindst den tidligere Ven; dette Hus forbliver lukket – kun Døden kan aabne det – og Døden kæmper vi imod!

Men da Gerhard gik bort, hviskede han for sig selv: ingen kommer her – jeg ikke – men saa er Halvrig ogsaa udelukket. Nu er der sket, hvad der skulde ske. Og med *mig* er det bedste sket ..... jeg som haaber, at Ulf maa leve!

Saasart Ulf kunde taale at flyttes, rejste Edith med ham ned til den lille Kobstad – til Invalidehotellet. Naar Vintren kom, var det hendes Agt at tage paa »Tournée« i Sverig-Norge, Finland, Rusland eller de tyske Østersøhavne. Nu var hun Familiens Overhoved og dens Forsorger.

Gerhard vidste det, anede det, saa' det Alt: den lille Alma levede som forhen uforstyrret, uanfægtet, i Konferensraadens Familie; hun var forlovet med Pastor Nærøe, Brylluppet skulde staa til Efteraaret. Pastor Nærøe opsøgte en Dag Gerhard. Præsten ansaa' det for sin Pligt – sagde han – at gøre et Forsøg paa at jævne og udsone i den Familie, som hvis Medlem han nu snart havde Retten til at tale. De fleste Familier havde jo unægteligt – desværre – et eller andet Punkt, en eller anden Hemmelighed ..... om Gerhard f. Ex. vidste, at Ulf skulde være flyttet sammen med en Halvsøster eller en paa anden Maade beslægtet ung Pige – og om

Gerhard vidste, hvorvidt det var Tilfældet, at hun ernærede sig – ja man sagde ovenikøbet den øvrige Familie og Ulf med – ved at synge .... synge for Folk? –

Gerhard nikkede og svarede: Ganske paa samme Maade som f. Ex. De kommer til at ernære Deres Familie ved at præke for Folk!

Pastor Nærøe sendte Gerhard sit elegisk-faste Blik. Gerhard besvarede Blikket roligt: jeg tillod mig at ytre mig saaledes – uden Forklejnelse for Dem!

Præsten spurgte videre, hvorvidt Gerhard antog, at der fra »Medlemmer af Familien Ravn« vilde blive stillet Krav eller gjort Spørgsmaal gældende overfor den brynjulfsenske Familie i Hovedstaden. Gerhard besvarede dette Spørgsmaal ligeledes roligt med et: nej.

Præsten lagde sin hvide Haand diskret paa Gerhards Arm:

Og Deres Hustru ....? sagde han.

Optræder – svarede Gerhard – efter hvad jeg sidst hørte, snart paa denne Herregaard, snart ved et Badested for et elegant og taknemmeligt Publikum. *Hun* synger ogsaa for Folk – men underholder ingen Familie derved!

Hvorledes antager De, at det vil ende? spurgte Præsten efter et lille Ophold – forsigtigt medfølede.

Hvorledes det vil ende? sagde Gerhard. Der er Kvinder, for hvem det slet ikke ender. Maaske horer Annette til dem. De lever – som Ibsen siger – i Uskyldighedstilstanden; de kender ikke Forskel paa Godt og Ondt. Hvis En eller Anden om nogle Aar fortalte mig, at Annette optraadte i en Circus paa den anden Side Havet – saa skulde det ikke undre mig. Blot haaber jeg, at jeg til den Tid vil have betalt det sidste Afdrag paa en Forskrivning! .....

Pastor Nærøe blev noget tankefuld. Man véd virkelig næppe mere, hvad man skal tro om Fremtiden! sagde han. Mon ikke hele Tiden har »forskrevet« sig til de onde Magter! – ak, vort ulykkelige lille Land – vort stakkels Folk .....

Og de to Mænd talte om, hvor galt det egentlig saa' ud.